

- 4) Czy w razie wydania zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego sądu krajowego oraz zawieszenia tego sędziego w czynnościach służbowych z jednoczesnym obniżeniem jego wynagrodzenia na czas trwania tego zawieszenia, prawo Unii – w szczególności przepisy przywołane w pytaniu 2 oraz zasady: pierwszeństwa, lojalnej współpracy, o której mowa w art. 4 ust. 3 TUE i pewności prawa – należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie przyznaniu mocy wiążącej takiemu zezwoleniu, w szczególności w zakresie zawieszenia sędziego w czynnościach służbowych, jeżeli zostało ono wydane przez organ, taki jak Izba Dyscyplinarna – wobec czego:
- a) wszelkie organy państwa (w tym sąd odsyłający, w składzie którego zasiada sędzia objęty tym zezwoleniem, jak również organy mające kompetencje w zakresie wyznaczania i zmiany składu sądu krajowego) mają obowiązek pominąć to zezwolenie i umożliwić sędziemu sądu krajowego, wobec którego zostało ono wydane, zasiadanie w składzie orzekającym tego sądu,
- b) sąd, w składzie którego zasiada sędzia objęty tym zezwoleniem, stanowi sąd ustanowiony uprzednio na mocy ustawy, względnie sąd niezależny i bezstronny, i może w związku z tym rozstrzygać – jako „sąd” – kwestie dotyczące stosowania lub wykładni prawa Unii?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus
(Finlandia) w dniu 25 listopada 2020 r. – A / Sosiaali- ja terveystieteiden lautakunta- ja valvontavirasto**

(Sprawa C-634/20)

(2021/C 44/34)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca apelację: A

Uczestnik: Sosiaali- ja terveystieteiden lautakunta- ja valvontavirasto

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 45 lub 49 TFUE należy, z poszanowaniem zasady proporcjonalności, interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, by właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego, na podstawie przepisów krajowych, przyznawał danej osobie prawo do wykonywania zawodu medycznego na okres trzech lat, z zastrzeżeniem, że może go wykonywać wyłącznie pod kierownictwem i nadzorem uprawnionego lekarza i w tym samym okresie ma obowiązek odbycia specjalistycznego trzyletniego szkolenia w zakresie ogólnej praktyki medycznej w celu uzyskania zezwolenia na samodzielne wykonywanie zawodu medycznego w przyjmującym państwie członkowskim, jeżeli uwzględni się, że:

- a) osoba ta uzyskała dyplom pierwszego stopnia z zakresu medycyny w państwie członkowskim pochodzenia, lecz w chwili złożenia wniosku o uznanie kwalifikacji zawodowych w przyjmującym państwie członkowskim nie mogła przedstawić zaświadczenia o ukończeniu rocznego stażu zawodowego wymaganego w państwie członkowskim pochodzenia jako dodatkowy warunek uzyskania kwalifikacji zawodowych;
- b) do celów art. 55a dyrektywy w sprawie kwalifikacji zawodowych ⁽¹⁾, w przyjmującym państwie członkowskim osoba ta ma możliwość odbycia, jako priorytetowa alternatywa, którą odrzuciła, przez okres trzech lat, w przyjmującym państwie członkowskim, stażu zawodowego zgodnego z wytycznymi państwa członkowskiego pochodzenia, aby móc ponownie wystąpić do właściwych władz państwa członkowskiego pochodzenia o prawo wykonywania zawodu medycznego poprzez system automatycznego uznawania, o którym mowa w dyrektywie;

- c) celem uregulowań krajowych przyjmującego państwa członkowskiego jest wspieranie bezpieczeństwa pacjentów i jakości świadczeń opieki zdrowotnej poprzez zagwarantowanie, że pracownicy służby zdrowia dysponują wykształceniem niezbędnym do wykonywania ich działalności zawodowej, innymi wystarczającymi kwalifikacjami zawodowymi oraz innymi kwalifikacjami wymaganymi do wykonywania działalności zawodowej?

(¹) Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. 2005, L 255, s. 22).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal du travail de Liège (Belgia) w dniu 26 listopada 2020 r. – VT / Centre public d'action sociale de Liège (CPAS)

(Sprawa C-641/20)

(2021/C 44/35)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal du travail de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: VT

Strona pozwana: Centre public d'action sociale de Liège (CPAS)

Pytania prejudycjalne

Czy w sytuacji, gdy państwo członkowskie postanawia na podstawie art. 11 dyrektywy 2011/95 (¹) cofnąć uchodźcy jego status, a następnie cofnąć mu zezwolenie na pobyt i nakazać opuszczenie terytorium, art. 7 i 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (²) w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii należy interpretować w ten sposób, że przepisy te wymagają, aby zainteresowany zachował tymczasowe prawo do pobytu oraz prawa do świadczeń socjalnych na czas rozpoznawania sądowego środka zaskarżenia wniesionego od decyzji o zakończeniu pobytu i nakazującej powrót?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. 2011, L 337, s. 9).

(²) Dz.U. 2008, L 348, s. 98.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 1 grudnia 2020 r. – Senatsverwaltung für Inneres und Sport, Landesamtsaufsicht / TB

(Sprawa C-646/20)

(2021/C 44/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Senatsverwaltung für Inneres und Sport, Landesamtsaufsicht